

CON GÁI CÁ VOI

Truyện ngắn Quý Thê

Năm đó Tỉnh lấy vợ , hấn nhớ thầy Sáu Đậu có sách Thọ Mai so đôi tuổi, chọn ngày. Thầy hỏi tuổi tác hai đứa xong tính toán một hồi , nói , chờ đến xuân cưới nhau mới tốt . Hấn đem chuyện về thuyền kể lại cho bọn trai bạn nghe (Trai bạn là người làm thuê cho nghề đi biển) . Mấy đứa đã có vợ rồi nói :

- Chờ xuân sang năm , lâu quá đợi sao nổi ?

Có đứa bảo :

- Cưới vợ phải cưới liền tay , chớ để lâu ngày có kẻ gièm pha .

Mấy thằng lớn tuổi bày đặt :

- Mày đợi qua xuân mới cưới vợ , cưới xong , gặp mùa cá phải ra khơi , chán chết . Chỉ bằng bây giờ là tháng mười mày cưới con Đào , gặp mùa biển động , không công việc gì , ra giêng mới tới mùa cá , mày được ngủ với con vợ mới nguyên cả một mùa đông mưa dầm gió bắc sương biết bao nhiêu!

Tỉnh nghe có lí , nói láo với con Đào , thầy nói cưới liền mới tốt . Tỉnh đi vay tiền , nhờ người bỏ trâu cau , xin ngày , làm lễ hỏi lễ cưới ngay trong một buổi sáng .

Vợ chồng mới vui thú không được bao lâu thì hết tiền . Tiền vay làm đám cưới đám hỏi chủ nợ đòi gắt quá . Sẵn có ghe nhà Tám Tạo đi làm ăn trong Vũng Tàu , Long Hải thiếu trai bạn , hấn xin đi theo để kiếm tiền , cũng để trốn nợ . Giả cào là ghe chuyên làm trong mùa biển động . Mùa này các nghề khác như lưới cản , mảnh chong , mảnh rút, câu mực , câu cá ngừ đại dương . . . thuyền nhỏ không giám đi xa đành chịu . Chỉ có giả cào ghe lớn mới giám ra khơi . Mùa này chợ búa khan hiếm , cá tôm đánh về bán được giá . Giả cào gồm hai chiếc thuyền lớn , ít nữa mỗi chiếc cũng ba lốc (45 sức ngựa) chạy song song , ở giữa giăng tấm lưới lớn , mắt lưới nhỏ dần , cuối cùng là cái bọc đựng cá . Hai chiếc thuyền cứ chạy ngang dọc trên biển suốt ngày đêm trong mùa biển động . Cá tôm lớn nhỏ đều bị quét vào trong lưới . Thỉnh thoảng dừng lại , dùng tời kéo lên trút cá vào hầm nước đá .

Làm trai bạn cho ghe giả cào khổ lắm , sóng gió rét mướt , xa nhà lâu ngày . Phải làm trai tráng độc thân khỏe mạnh mới theo nghề này nổi . Mấy lão già và bọn mới cưới vợ không ai chịu đi , được cái theo giả cào , măn mùa được chia tiền khá hơn nhiều nghề khác .

Chiều hôm ấy Tĩnh leo vào thúng chai , lật ra ghe giả cào đậu nơi vùng nước sâu . Hắn trèo lên ghe lớn quay lại nhìn thấy con Đào mặc áo hồng , đứng trên bãi cát trắng , đằng sau nó là dãy chòi tranh ở trong đó có chiếc quan tài sơn đỏ dài hơn hai chục thước đặt trên hàng ngựa gỗ đựng xương cá ông voi . Trong ánh chiều nhàn nhạt , màu áo đỏ của con Đào giống như ngọn lửa nhỏ thấp giữa ngôi miếu . Phía sau nữa là bóng núi Cô Tiên mỏng như tấm giấy xanh dán trên nền trời . Hình ảnh đó cứ lẫn quẩn trong đầu hắn suốt ba tháng trời sống trên sóng nước . Trước lúc ra khơi hắn thấy thương quá , muốn phóng xuống nước lội vô bờ . Lão Tạo , ghe kêu lớn:

- Tĩnh , mày với thằng Khải kéo thúng chai lên . Tao coi được giờ , đốt phong pháo rồi lên đường . Mới đầu tháng mười mà trời đất tối thui , gió sẵn quá , chày từ đây vô trông mắt cả phuy dầu , ít nữa sáng một mới tới.

Khải nghe chủ kêu chạy lại , thấy Tĩnh còn đứng trên mũi ghe nhìn lên bờ , hắn nhìn vô thấy con Đào mặc áo hồng tay cầm cái nón phát . Hắn nói :

- Giúp tao một tay kéo cái thúng chai lên . Còn đứng xớ rớ đó làm chi ? Thấy bộ dạng mày tao biết còn tiếc đời lắm . Bộ thấy sóng to gió lớn muốn trở về chui vô bếp ngồi coi con vợ nấu cơm phải không ?

Tĩnh vô khoang thuyền cất cái áo , trở ra làm việc , nhìn lên bờ vẫn còn thấy dáng cái áo đỏ đứng trước miếu thờ cá ông voi phía sau là bóng núi Cô Tiên sừng sững .

Đúng như nhà Tạo nói sáng một thuyền mới tới vùng biển Bình Tuy . Suốt mấy ngày qua biển động dữ dội tuy làm trai bạn đã nhiều năm , quen sóng gió nhưng nửa năm qua ở trên cạn , lại mới cưới vợ gặp sóng to gió lớn hắn mưa tới mặt xanh mặt vàng . Lão Tạo thấy thương tình đưa hắn về dầu khuynh diệp bác sĩ Tín , nói :

- Hồi mới cưới bà Tạo tao cũng như mày , sống trên bờ cả năm . Ở trên cạn vợ quần , xuống dưới nước sóng dập mấy ngày như tử . Bọn bây con trai mới lớn nên chưa biết coi thường đàn bà con gái . Thấy nó ốm khom tưởng yếu ai dè mạnh hết chỗ chê . Bọn này thường mắc cỡ không nói nhưng bao nhiêu cũng xong , không mệt mỗi hư hao gì cả . Ông bà mình nói : "Anh hùng khí đoản , nhi nữ tình trường" Cái thứ đàn ông ngó hùng hổ vậy chứ chẳng ra làm sao . Bây giờ tụi bây thấy đó , bả ốm nhom như con mằm nhưng quanh năm suốt tháng không tổn viên thuốc , còn tao tướng tá như trâu tháng nào cũng tổn tiền đốc tờ .

Thằng Khải chọc :

- Thím Tám nhỏ con nhưng ngon độ phải không ?

Tám Tạo biết thằng này châm chọc nên ừ hử cho qua chuyện . Khải tiếp : "Còn chị Dàn trắng trẻo thừa thịt , ngồi xích lô không lọt , bán bánh canh đầu cầu Xóm Bóng có ngon không mà mỗi lần đi biển về chú Tám chạy ngay tới đó ? " Nhà tạo gắt : " Thôi kéo lưới lên , đừng nói chuyện tào lao nữa" Một

lúc sau Tám Tạo nói : " Thằng Tinh còn say sóng để cho nó nghỉ . . ." Lão nghĩ thương bọn con trai ở ngoài biển thiếu thốn đủ thứ , cấm nó nói chuyện trai gái nữa , chúng nó nổi điên mất .

Khi đã trở lại quen với biển giả rồi Tinh cứ thấy buồn chán chỉ mong cho tới tháng chạp trở về . Thường gần tết chủ ghe mới về ăn tết , nhân đó kéo ghe lên bờ làm nước , đốt hàu , làm vỏ , sửa chữa lại những nơi hư hỏng trên chiếc thuyền trong suốt mùa biển động . Hấn tính đi xong chuyến này kiếm nghề khác , không theo cái nghề giã cào xa vợ này nữa , nhớ vợ , nhớ đất quá , ban đêm cứ chợp mắt là thấy bóng dáng con Đào đứng trước miếu ông Nam Hải với ngọn núi Cô Tiên , núi chúa , đứng nơi nào ở Bãi Dương cũng thấy .

Có một buổi chiều hấn đang đứng cầm bánh lái , con tàu tiến từ từ sang hướng đông . Lúc đó lão Tạo mặc quần đùi ở trần , ngồi chõ hồ trên cái sỏ (sỏ là cây gỗ dài , làm xương sống con tàu chạy từ lườn lên đến mũi , nhô lên ở mũi tàu , khi cụng ghe thường bịt cái sỏ lại bằng miếng vải đào) . Lão đứng lên kêu to :

- Tinh , mày coi giùm tao cuốn lịch treo trong ca bin thử bữa ni mấy âm lịch ?

Tinh mở cửa nói vọng ra :

- Mười chín tháng mười ta .

Lão Tạo kêu lên :

- Thôi chết cha rồi !

Lão hót hơ hót hải la to :

- Ngà , Nền , Lợi , Sáu , Thành , kéo lưới lên gấp đi ! Tinh tắt máy , thả neo !

Cả bọn không biết chuyện gì . Tinh chạy ra . Lão Tạo chỉ tay về hướng mặt trời lặn . Tinh thấy trời biển hôm nay đầy sự lạ . Trời đang sáng trắng chuyển qua màu trứng sáo rồi tự nhiên ngả sang màu sậm hơn làm nên một hoàng hôn màu hoa cà trên trời dưới biển . Vòm trời bị lôi xuống thấp đến nỗi có vẻ như đứng nơi mũi thuyền nhón gót đưa tay chống lên được , còn mặt biển thì cong lại . Nước biển như sôi lên , đầy một thứ bụi hơi nước mù như sương . Tinh hỏi :

- Cái chi phía trước đó chú Tám ?

Tám Tạo nhìn đăm đăm , Tinh hỏi lại lần nữa :

- Cái chi mà chú biểu tắt máy kéo lưới lên , thả neo ?

Lão Tạo:

- " Ông hội" !

Tĩnh :

- Ông hội là cái chi ?

Tám Tạo :

- Hằng năm cứ vào tiết Đại Tuyết mười chín tháng mười âm lịch , cá ông biển bắt bơi về biển nam trốn lạnh , gặp gỡ vầy duyên , cả bầy mấy chục con phun hơi sương mờ cả trời biển . Người làm nghề biển như bọn mình có duyên lắm mới gặp kì ông hội , tin tao đi , ngày sau bọn mình đưa mô cũng khá . Tao biểu mày tắt máy là sợ chân vịt chặt chằm lưng ông . Tao kêu tụi kia kéo lưới sợ ông mắc trong đó , phải tội chết . Ngày trước bọn giăng lưới thấy ông bơi vô trong lưới tìm cá phải vội vàng lặn xuống mở hai cửa , cửa Bắc (Bắc) với cửa Nôm (Nam) đốt vàng mã vái ông ra . Tụi bây có thấy miếu thờ ông nam hải ở chỗ bãi dương đó không ? Ngài được vua phong chức " *Nam hải cự tộc ngọc lâm thượng đẳng thần*" linh hiển vô cùng . Trước miếu có dãy nhà tranh dài như cái nhà thùng lều làm nước mắm , đặt trong quan tài có hài cốt của ngài , gọi là ngọc cốt , sắp theo chiều dài , xương đầu ông to như cái bồ , dài gần ba thước , mấy trăm đốt xương sống đặt nằm giữa , xương sườn to và dài bằng đòn gánh gác hai bên , phía sau là cái đuôi kiểu rẻ quạt . Thợ mộc đóng cái thùng gỗ sơn đỏ dài hơn hai mươi thước , đặt nằm trên hàng ghế ngựa . Năm đó ông lụy tấp vô Bãi Dương , thẳng Ngạc , con Tư Yên là người thấy đầu tiên , được chít khăn tang làm trưởng nam của ông lo việc tang chế . Thời đó không có cách gì đem ông lên bãi cát . Người ta cho thuyền ra điu ông vô sát bờ , chặt tre cắm chung quanh , giăng lưới làm màn ngăn cá dữ đến quấy phá rúc rĩa hài cốt ông . Hai mươi ngày sau , sóng dồi gió đập , thịt rửa tan đi hết còn lại bộ xương . Dem xương lên bờ lấy rượu trắng kì rửa thiệt kĩ , xương cốt ông từ màu trắng chuyển sang vàng ngà sau ửng hồng , cứng lắm nhưng rất nhẹ , bỏ vô nước nổi lênh bênh , để cả trăm năm không mối mọt chi cả .

Hai chiếc thuyền dừng lại , giả cào kéo lên , bọn trai bạn leo lên nóc ca-bin từ xa nhìn tới thấy một vùng biển mù mù hơi nước . Chừng nửa giờ sau yên tĩnh trở lại , gió chiều thổi tan sương bọn trai bạn giục :

- Ông bà đi hết rồi , tới đó coi đi chú Tám .

Tĩnh mở máy , hai thuyền từ từ tiến đến vùng biển mới đây " ông hội " . Lúc này trời đã nhá nhem tối , trên mặt nước loang loáng như đổ dầu . Một mùi thơm kì dị , gần mà xa , sắc đậm mà thoang thoảng lan tràn trên một vùng nước rộng . Mùi hương lạ lắm , không thể dùng lời diễn tả hay lấy mùi gì ra so sánh được . Mùi hương đó ngửi một lần là suốt đời không quên , hễ gặp lại là nhớ liền . Bọn trai bạn hỏi :

- Mùi chi thơm quá chú Tám ?

Lão Tạo :

- Long Diên hương

- Long diên hương là thứ chi ?

- Ông bà mình nói đó là cái chất ái tình của ông đánh dấu con đường mình đi trong biển cả mênh mông để cho người tình tìm đến . Ở giữa biển , sóng to gió lớn nên chất long diên hương này phải đậm đặc trong nhiều ngày không tiêu tan , con người lấy về làm dầu thơm , làm thuốc chữa bệnh . Chất này quý lắm , mắc hơn vàng .

Trên mặt biển nổi lên một thứ giống bọt xà phòng , màu ngà . Tỉnh lấy vớt vớt lên , một lúc sau đông cứng lại , hắt cho vô túi ni-lông , tính để giành đem về cho Đào ủ trong quần áo cho thơm . Sinh con ra bỏ trong gói cho nó không bị chốc đầu , lại thơm tho , ai bế lên cũng muốn hôn hít .

Mới đó mà đã tới hai mươi ba tháng chạp đưa ông táo về trời . Cặp giả cào với tám con người trên đó như hai con ngựa xé ngọn gió bắc sắc như dao chạy về vùng biển phương bắc . Gần tết biển không sóng . Mặt nước xanh rờn chao nghiêng qua lại . Ngồi thuyền thấy như ngồi vồng . Hai con thuyền chạy một ngày một đêm và nửa ngày nữa thì đến hòn Rùa . Lúc này đã xế chiều , từ hòn Rùa nhìn theo hướng mặt trời lặn , chưa thấy gì cả . Đất liền vẫn còn xa xôi mơ hồ lắm . Trời mây nước đất hòa quyện với nhau thành một vệt mờ khi trời lên khi sụp xuống phía sau những con sóng . Hai chiếc thuyền như hai mũi tên đâm thẳng hướng tây và chạy thêm một giờ nữa mới phân biệt được đất nước trời có màu sắc hơi khác nhau , trông như bánh da lợn . Thuyền vào sâu hơn nữa mới nhận ra dải núi uốn lượn hình người nằm , trên đó nổi lên một cái đỉnh cao hơn cả , chọc thủng mây trời , Tỉnh sung sướng quá reo lên :

- Núi Cô Tiên !

Hắn vui mừng quá phát điên quay lại tính chia vui với một ai . Vào thời khắc đó mấy đứa kia đều chộn rộn chuẩn bị lên bờ , chỉ còn lão Tạo , hắn ôm đại lão già bộ mặt đỏ lôm như gà chọi , sần sùi , râu riu lờm chớm , hôi nồng mùi rượu trắng và mùi khét thuốc rê . Hắn ôm siết , lão già cũng đang vui cười ha hả , mắng :

- Đồ quỷ ! Thấy đất thấy núi mà phát điên làm như thấy con vợ . Trong nhiều tháng qua, hôm nào có mưa mới được giặt bằng nước ngọt , còn không thì lâu lâu giặt với nước biển, cho bao nhiêu xà bông cũng không có bọt , phơi hai ba ngày không khô , khô rồi cứng như mo , mặt rất xót . Hắn thò tay xuống đáy mò tìm . Mấy ngón tay chạm phải xấp giấy bạc . Hắn rất yên tâm , xa nhà chịu rét mướt sóng gió cũng chỉ vì mấy tờ giấy này . Dưới đáy còn có túi ni lông đựng chất long diên hương . Nửa giờ sau tất cả lên bờ . Tám người ngồi trên chiếc ghe lớn neo ở vùng nước sâu hồi hả xuống hai cái thùng chèo vào . Lần đầu tiên sau nhiều tháng chân họ chạm đất , sung sướng lạ lắm lắm sao ! Không hện mà tất cả đều chạy trên cát . Cả tám con người sau nhiều ngày ở ngoài khơi , râu tóc mọc dài áo quần xơ xát giống bọn tù khổ sai , lên đến đường cái rồi , mọi người vẫn chạy . Người chung quanh hoảng hồn tưởng xảy ra chuyện gì .

Con Đào đang lui hui nấu cơm trong bếp . Chiều này hết củi , nó thổi mấy

cộng dừa chẻ ra phơi chưa khô , khói tỏa mù mịt . Nó thấy bóng người chập chờn trong khói , vùng dậy hét lên :

- Linh thiệt ! Hồi hôm nằm mơ thấy anh về !

Tỉnh hỏi :

- Thiệt hả ?

Đào :

- Thiệt , nói đại , trong mơ thấy anh ướt mềm , da thịt trắng bệch như người chết trôi . Hồi thì nói bão đắm thuyền được ông Nam Hải đưa về . Hồi xé em mau hương đèn ra miếu khẩn rồi .

Bao nhiêu ngày nay Tỉnh chờ đợi cái giây phút gặp gỡ này . Nó thấy trong xi nê , tây đầm mỗi khi đi xa về ôm ấp nhau hun hít rất hay , hấn thích kiểu gặp gỡ và tỏ tình như thế . Mấy tháng ở ngoài biển hấn ao ước cảnh này xiết bao , nhất là mấy ngày trước khi về . Hấn tính lúc ấy thế nào cũng lao tới ôm chầm Đào , làm như kiểu xi nê , đè nó ra mà hôn hít cho đã . Và bây giờ hấn đang bước tới , con Đào ngập ngừng thẹn thùng , thấy chồng đưa cả hai tay ra nó chẳng biết làm gì . Đào đứng yên , tay chân ngượng ngịu dư thừa . Tỉnh ôm vợ , hấn thấy giống như ôm vào lòng một con ghẹ rất nhiều càng và que , không êm ái dễ chịu tí nào . Tỉnh nghĩ , hình như tụi tây đầm chúng đã tập tành quen từ bé .

Đào đỡ lấy bao áo quần , nó lôi từ dưới lên xấp tiền . Tỉnh nói , trả nợ , còn bao nhiêu để dành đi chợ . Đào móc túi ni lông nhỏ đựng thứ chi giống như sáp ong vụn , và nói thứ chi thơm quá . Tỉnh nói lượm được từ vùng biển " ông hội". Đào không hỏi gì thêm , nhét gói đó dưới áo gối có thêu hình con chim đậu trên cành hoa . Bữa ăn chiều thiếu cơm . Đào chỉ nấu có nửa lon gạo , nó chạy ra chợ mua nửa kí bún với cái đầu cá thu về nấu ngọt , cho nhiều nước để chồng chan bún . Tỉnh nói , dưới ghe cá mắm thiếu chi lâu lâu cũng có ăn bún nhưng chưa bao giờ ngon như bữa nay . Hấn đã nói láo cho vợ vui lòng , thực ra chiều hôm nay lòng hấn rộn ràng như lửa cháy không thấy đói mà ăn cũng chẳng ngon . Tối lại hai vợ chồng lên giường . Đào sợ muỗi chui vô nhét mùng thực kỹ . Xong nó nằm yên nhìn trần nhà một lúc , thấy trong nhà dù chỉ có ngọn đèn dầu hỏa nhỏ vẫn còn rất sáng , sợ khó ngủ , Đào vén mùng chui ra . Tỉnh hỏi :

- Đi đâu ?

- Thôi tắt đèn

Tỉnh nói :

- Đừng tắt đèn , để đèn sáng đi .

Đào nói giọng ngượng ngùng :

- Để đèn sáng mắc cỡ chết

Tỉnh cười :

- Không phải đâu . . . chưa . . . khuya cái đã . . .

Đào nhìn chồng ái ngại :

- Mới về còn mệt hả ?

Tỉnh :

- Không phải . . .

Đào cười :

- Để đèn sáng làm chi ? Khó ngủ lắm

Đến đây Tỉnh mới nói ra cái ý nghĩ ngộ nghĩnh của mình

- Để đèn sáng coi cái bụng bầu của em một chút .

Đào nói :

- Bụng xấu lắm , đâu bằng bụng con gái , coi làm chi ?

Tỉnh thú thực :

- Hồi xuống ghe anh không biết em có bầu . Bọn mình là trai gái mới lớn có kinh nghiệm ? Không biết vợ chồng sống với nhau chỉ thời gian ngắn , làm cách đó , có được hay không ? Hai tháng sau anh gặp thằng Độ đi trai bạn cho ghe nhà Khôi cũng vô trong đó , anh hỏi , nó nói thấy em thường ngồi đón cá ở dốc chùa Hạ Long . Anh hỏi em có bầu hay chưa , nó nói : " Vợ mày tao làm sao biết được ?" Anh nói , thấy cái bụng to thì biết . Nó giảng một thôi một hồi về kiểu bụng đàn bà chữa . Thế nào là chữa bụng trên bụng dưới , chữa khô chữa nước . . . Hấn nói có người gần để chữa thấy bụng . Hấn hỏi cưới nhau lâu mau , anh nói hơn bốn tháng . Nó nói con so bốn tháng người ngoài không biết đâu . Anh không hỏi nữa nhưng tin chắc em có bầu . Đào hỏi :

- Làm sao anh tin ?

- Biết chứ , xem họ hàng hai bên thì biết . Mấy người chị em đẻ như gà , mẹ em mười một đứa con . Còn bên anh giá chót cũng một chục . Không lẽ mình chậm con , thừa con ?

Đào nằm nghiêng quay lại hướng chồng . Tỉnh nói nhỏ , em nằm ngửa lại đi . Đào lăn vào sát hơn , nằm ngửa . Tỉnh lồm cồm ngồi dậy , ngồi một bên . Hấn đưa tay lần mò từng hạt nút trên cái áo phin may bằng thứ gì không biết thấy

rất nhám . Hấn chưa kịp hỏi, Đào hỏi : " Mút-xơ-lin cát đỏ . Rồi Đào hỏi rất tự nhiên : " Có kéo quần xuống không ?" Không đợi chồng giục Đào kéo cái quần cũng may bằng thứ hàng mỏng và nhám như cát xuống tới đùi thì dừng lại . Dưới ánh sáng ngọn đèn dầu hỏa từ ngoài chiếu vào . Tỉnh thấy cái bụng bầu lum lúp , chứa con so bốn tháng , làn da mỏng trắng mờ mờ. Đào nói nhỏ như thờ :

- Coi đi !

Tỉnh nhìn một lúc rồi đặt bàn tay chai sạn , da dày như mo cau , có mấy chỗ nổi cục như gỗ . Đó là đôi tay làm lụng cực nhọc trong mấy tháng qua , suốt ngày đêm kéo lưới kéo neo là những bó sợi ni ? lông to bằng cổ tay rất chắc có neo con tàu qua con giông tố . Đào nghe cảm giác chai sạn của tay chồng biết lâu nay anh cực nhọc , thương đến ứa nước mắt . Tỉnh thấy làn da vợ ẩm ướt khiến hấn cảm nhận tất cả sự triều mến từ nơi ấy truyền vào tâm hồn . Hấn mềm lòng , cảm động tới độ ứa nước mắt trào ra chảy dọc theo hai cạnh mũi xuống miệng , mặn chát . Hấn nói giỡn bớt cảm động

- Bọn trai bạn có vợ rồi xúm vô dọa anh

- Dọa làm sao ?

- Cưới vợ mới có mấy ngày mà bỏ đi liền, không chịu ở nhà làm thêm tay chân cho thằng nhỏ ở trong bụng , sau sinh ra có tật .

Đào cũng chọc lại :

- Yên trí đi , ở nhà tui nhờ thằng khác tới làm thêm chân tay rồi !

Tỉnh tát yêu vợ , nói, đồ khỉ ! Song hấn ngạc nhiên thấy cái má đầy thịt của vợ ướt nước mắt , hỏi :

- Bữa ni sung sướng quá , vui quá , sao em khóc ?

Đào bồi rồi , vừa khóc , vừa cười , vừa nói :

- Không biết nữa , đừng hỏi nữa ,kì lắm .

Nó dừng lại thở khì khì . Nước mắt không chảy ra ngoài mà đầy hai hốc mũi . Đào hỏi :

- Muốn trai hay gái ?

Tỉnh :

- Dân làm nghề biển ai cũng ưa trai , nhưng con gái đầu lòng đỡ đàn cho mẹ nó , cho em , anh thích gái .

Đột nhiên Tỉnh la lên :

- YÙ , nó động đây !

Đào :

- Nó "máy" đó

Tĩnh :

- Bốn tháng biết máy sao ?

Đào :

- Thằng này ghê lắm .

Tĩnh :

- Sao em biết thằng ?

Đào :

- Biết chứ , cu cậu ghê lắm . Có lần em mơ thấy gánh đôi giỏ lên núi Cô Tiên . Trên đỉnh núi có ngôi sao sáng đậu rất thấp , cái sao như trái cây , em tính hái đem về . Có ông lão hỏi : " Gánh giỏ lên núi làm chi ?" Em nói : " Hái sao đem về". Thức dậy em sợ quá đi hỏi ông thầy Sáu Đậu thầy nói, có thai mà nằm thấy lên núi thì sinh con trai , thấy sông nước thì sinh con gái . Thấy ngôi sao trên núi muốn hái về thì sau này thằng con trai này có chí khí nhưng suốt đời cũng chỉ chạy theo ba cái chuyện tào lao .Thầy Sáu nói . May mà sinh con trai nhớ đặt tên cho nó là thằng Sao .

Tĩnh cúi xuống chum môi lại đặt nhẹ lên bụng vợ nơi đứa bé vừa động đây . Hắn hít cái mùi lạ lạ rồi úp cả mũi lên cọ qua cọ lại . Đào la : "Nhột!" Tĩnh nói cho anh hun con , rồi hắn áp cả lỗ tai mình lên bụng vợ , dừng lại một lúc nín thở , thì thào : " Trời ơi , kìa, tiếng quả tim , nó kêu tìn tìn như cái đồng hồ đeo tay " Tĩnh bắt mạch trên cánh tay mình , so sánh hai nhịp mạch , nói , sao nó đập nhanh thế này , nhanh gấp đôi gấp ba , còn hơn thế . Hắn đâu biết quả tim ấy làm việc cật lực để tạo ra một cơ thể tráng kiện mà chống chọi lại với đời . Đào hỏi :

- Nghe cái chi đó ?

- Nó nói chuyện .

- Chuyện chi ?

- Chuyện nay mai theo cha đi biển đem tiền về cho mẹ .

Đào giục , thôi tắt đèn . Tĩnh ừ , trong bóng tối nó nghe mùi hương lạ . Nó hỏi : " Ai xức dầu thơm đâu thơm quá" Tĩnh nói , mùi thơm từ cái gói hồi chiều em lấy ra nhét dưới gối đó . Đào hỏi , để trong túi ni-lông mà cũng bốc

mùi thơm ra ngoài sao ? Nước hoa ngoại không thơm bằng , bán được không? Tỉnh nói , quý lắm . Đào hỏi thứ chi ? Tỉnh nói : " Long diên hương"

Đêm thanh tịnh dịu dàng hai vợ chồng xa nhau lâu ngày nằm ôm nhau bắt động hồi lâu , lắng nghe hạnh phúc xao xuyến từ cái mầm sống mong manh của mình . Đêm ấy , một đêm mùa xuân , ngoài kia biển lặng chỉ có gió thổi nhẹ trên mặt nước không đủ sức đẩy con sóng vỗ bờ , thế nhưng không hiểu vì sao hai người nằm đây vẫn nghe tiếng sóng dập dềnh , chung quanh họ tràn ngập mùi hương . Sáng ra Tỉnh thấy đêm đầu tiên ngủ trên đất liền mà bình bồng như nằm trên sóng . Hắn có thắc mắc một lúc rồi quên , không nghĩ ngợi đến nữa . . .

Tỉnh về nhà ở với vợ chưa đầy nửa tháng , ra giềng , dù hai vợ chồng không muốn nhưng hết tiền lại phải theo ghe cào nhà Tạo lên đường. Chuyển ra khơi năm đó gặp bão cái bão mùa xuân . Nghe tin áp thấp nhiệt đới mấy ghe nhỏ bỏ chạy vô bờ trốn . Nhà Tạo tưởng ghe lớn không hề chi . Bão đầu mùa ác lắm , chỉ có mấy đợt sóng dồi sóng chụp cái nào cái nấy cao như nóc nhà , một chiếc chìm trước , trai bạn và chủ ghe chuyển lên thuyền còn lại . Một lúc sau cũng chìm nốt . Bọn trai bạn bơi giỏi lắm đứa nào cũng nắm được ván , thùng nước , can đựng xăng dầu , chịu trận . Chỉ có lão Tạo già yếu với thằng con trai mười ba tuổi cho theo học nghề với nấu cơm nước cho trai bạn ăn không chụp được cái ống nổi nào , bơi một lúc đã đuối . Tỉnh cứu được Tạo cha với đứa con , nhường cho hai cha con cái thùng phuy rỗng . Hắn lặn ngụp trong vùng sóng to gió lớn một lúc chưa có vẻ gì là đuối cả nhưng không hiểu tại sao lại chìm nhanh thế . Sáng hôm sau bão tan , tàu hải quân vớt được bảy người . Lão Tạo phát điên chạy trần truồng trên bãi la : "Biển nuốt thằng Tỉnh con tao rồi !!! "

Đào nghe tin giữ chết giấc . Người chung quanh xúm vào giật tóc mai xức dầu cao gió . Ai cũng sợ nó nổi máu sản hậu . Mấy ngày sau nó gượng dậy được nhưng đau yếu liên miên, đầu óc nhức nhối, ban ngày cũng thấy ma quỷ, trên bờ thấy cá giữ sóng to. Cũng may, mỗi lần như thế nó úp mặt vào gối theo cảnh hoa con chim trong có chứa gói long diên hương thì đỡ . Ai cũng nghĩ cái thai không cứu được . Biển trời tối tăm cả tháng , rồi ông lụy (cá voi chết) tấp vô biển Lương Sơn, bọn xích lô, xe lam, xe ngựa chở người đi coi nường nợp . Có người tới rủ Đào đi coi, lại có người ngăn, nói, đừng có đi, cái hơi nó nhiễm vô thai không tốt . Đào vẫn đi.

Đào không sinh con trai như ông thầy Sáu Đậu đoán, lại sinh gái, đặt tên là con Thuyền. Con Thuyền lớn lên đẹp lắm. Con nhà biển giả, ngâm bao nhiêu nước mặn, phơi bao nhiêu nắng gắt làn da vẫn trắng như trứng gà bóc và lúc nào trông cũng bóng như thoa mỡ. Thuyền có mái tóc dài và đen ánh lên như than đá vỡ. Mấy chị rồi bờ rồi nước, buổi trưa thường thích kéo con Thuyền tới bóng mát gốc dừa lửa ghì đầu nó xuống bắt chích. Chị Thoa luôn mấy ngón tay thô móng tay dài và rất bần vào mái tóc Thuyền vạch da đầu tìm chích. Chị ta thấy trên đỉnh đầu con Thuyền có một cái sẹo lõm hình tròn, có nếp da viền chung quanh, thấy lạ, hỏi:

- Trên đầu mày có cái sẹo. Sẹo chi nó lạ rứa?

Con Thuyền không ngần đầu lên, đáp lí nhí:

- Ủ, ai biết sẹo gì ?

Chị Thoa hỏi : Hồi nhỏ mày té lỗ đầu hay răng?

- Không, con gái có leo trèo chi mô mà té cho lỗ đầu...Cái sẹo tròn kì cục có từ thuở cha sinh mẹ đẻ. Tóc che, ít người biết. Chỉ thím bắt chỉ vạch tóc ra mới thấy...

Trai bạn quanh vùng theo chóc con bé nhiều lắm, nó không ưng đứa nào kể cả con cái nhà giàu, có nhà lầu đôi ba tầng, có nhà chứa năm bảy cái thùng lều to lớn lội bơi trong đó được, có cả xe tải, chạy giao mắm nước, mắm cái lên cao nguyên. Con bé đều chê. Nó nói mẹ nói cha chết biển, sợ biển rồi, quyết không gả con gái cho người theo nghề biển giả nữa .

Năm mười tám tuổi Thuyền lấy con một người có tiệm vàng ở trên Thành Diên Khánh. Đám cưới lớn lắm. Aên uống nhậu nhẹt từ sáng tinh mơ tới một giờ khuya khách khứa hai ho ìmới ra về hết. Đêm thanh tịnh dịu dàng. Lúc này chú rể đã chệnh choáng, vén tấm màn bước vào chột dừng sững lại. Một mùi thơm kì dị ngọt dịu mà đặc sánh, tràn ngập căn phòng hoa chúc, có ngọn đèn hồng. Chú rể ngã xuống giường lao đao say, không phải kiêu say rượu mà say sóng. Biển ở mãi tận Nha Trang xa hơn mười cây số sao lại có tiếng sóng gần rất gần, quanh cái giường này hay ngay chính trên cái giường hợp cần này?